

Z klimatických činiteľů, ktoré jsou nejnřvýznačnejšími pro pohyb vody v půdě, jest jmenovati:

- a) srážky dešřové a řemi, podmíněná vlhkost vzduchu,
- b) řeplota vzduchu a půdy,
- c) barometrický řlak
- d) a konečně řypar.

Jako řesledek řechto činiteľů jest řřeba ještě uvěsti řlak vnitropůdnřích plynů.

Pro naři kulturně-řechnickou praksi jest důleřito znáti, pronikají-li dešřové srážky půdou na hloubku drenů. Pokusy v tomto směru můžeme řřiditi na řřímě a nepřímě. K řřvnřm pařři pokusy s lysimetry, k nepřřmřm pokusy s pozorováním hladiny podzemní vody, dále pokusy s řřlškostí půdnř, měřeni odtoku vody a pod.

Pokusy s lysimetry jsou v literatuře hojně uvědeny, avšak srovnáváním přicházřme ke zjevům, které infiltrační theorii řřřmo odporují. Tak u mnohřch pokusů jest množství odtěkající vody značně vyšři, než činily srážky (Barakov udává až 378%); dále srovnáváním řřřznřch pokusů seznáváme, že největři procento srážek prosákle ve vrstvě půdnř o řřle 50–70 cm, konečně, že největři množství prosákle vody dává řř dlouhě, nikoliv krátkě vřlce. Pravidelně u řřechto pokusů není brán v řřvahu řypar a povrřovř odtok vody, kterřmi činiteli by se rozpory ještě podstatně zvěřřily.